

Súd: Krajský súd Trnava
Spisová značka: 5To/2/2018
Identifikačné číslo súdneho spisu: 2114011786
Dátum vydania rozhodnutia: 10. 05. 2018
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Vladimír Tencer
ECLI: ECLI:SK:KSTT:2018:2114011786.3

Uznesenie

Krajský súd v Trnave, v senáte zloženom z predsedu senátu JUDr. Vladimíra Tencera a sudcov JUDr. Martina Žovince a Mgr. Kristíny Ferencziovej, v trestnej veci obžalovaného ml. K. H., pre prečin krádeže podľa §212 ods. 1 Trestného zákona, o sťažnosti prokurátora Okresnej prokuratúry Trnava proti uzneseniu Okresného súdu Trnava zo dňa 14.11.2017, č.k. 30T/105/2014, na neverejnom zasadnutí konanom dňa 10.5.2018, takto

rozhodol:

Podľa § 194 ods. 1 písm. b) Trestného poriadku zrušuje sa napadnuté uznesenie v celom rozsahu a vec sa vracia okresnému súdu, aby znovu o nej konal a rozhodol.

odôvodnenie:

Napadnutým uznesením Okresný súd Trnava dňa 14.11.2017, č.k. 30T/105/2014 rozhodol takto:
Podľa § 280 ods. 2 Tr. por. súd vec vedenú proti obžalovanému ml. K. H., nar. XX.XX.XXXX v V., trvale bytom V., ul. D.. D. XX, pre skutok právne posúdený ako prečin krádeže podľa § 212 ods. 1 Tr. zák. na skutkovom základe, že
dňa 11.08.2013 v čase okolo 19:00 hod. v meste V. na ulici Y. č. XX v prevádzke baru s názvom Castle Club odcudzil čiernu koženú peňaženku s obsahom finančnej hotovosti vo výške 270,- €, ktorá bola voľne položená za barom pri registračnej pokladnici, a následne s touto z miesta utiekol preč, čím uvedeným konaním spôsobil J. Z. škodu v celkovej výške 308,- €, postupuje
Okresnému úradu Trnava, Odboru všeobecnej vnútornej správy, pretože žalovaný skutok je potrebné prejednať ako priestupok.

Proti tomuto uzneseniu podal sťažnosť prokurátor a odôvodnil ho tým, že uvedené rozhodnutie považuje za vydané v rozpore so zákonom a so zisteným skutkovým stavom. Poukázal na ustanovenie § 20 zákona č. 372/1990 Zb. o priestupkoch účinného v čase spáchania skutku, podľa ktorého priestupok nemožno prejednať, ak od jeho spáchania uplynuli dva roky; nemožno ho tiež prejednať, prípadne uloženú sankciu alebo jej zvyšok vykonať, ak sa na priestupok vzťahuje amnestia. Podľa prokurátora súd prvého stupňa nesprávne vyhodnotil dôkazy, ktoré boli vykonané na hlavnom pojednávaní, ale aj zabezpečené v priebehu prípravného konania, v dôsledku čoho dospel k nesprávnemu právnemu záveru a rozhodnutiu v podobe postupujúceho uznesenia. Predmetné uznesenie len stroho a nedostatočne odôvodnil, nevyplýva z neho ani o aký konkrétny priestupok malo v danom prípade ísť. Súdom zvolený procesný postup, teda postúpenie veci vzhľadom na čas, kedy bol skutok spáchaný, nebol zákonný, keďže v tom čase bola právna úprava týkajúca sa zániku zodpovednosti za priestupok úplne iná ako v súčasnosti. Súd nemohol postúpiť vec na prejednanie priestupku, pretože ustanovenie § 20 ods. 2 zákona č. 372/1990 Zb. o priestupkoch vstúpilo do platnosti a bolo účinné až dňa 1.2.2014, a teda do plynutia premlčacej lehoty sa započítavala doba, počas ktorej sa pre tento skutok viedlo trestné stíhanie. Ustanovenie § 20 ods. 2 v znení účinnom od 1.2.2014:

Podľa § 20 ods. 2 zákona č. 372/1990 Zb. o priestupkoch (súčasne platný a účinný stav) do plynutia lehoty podľa odseku 1 sa nezapočítava doba, počas ktorej sa pre ten istý skutok viedlo trestné stíhanie.

sa vzťahuje na priestupky spáchané po 1. februári 2014. Vec teda bola postúpená v rozpore so zisteným skutkovým stavom a so zákonom.

Upozornil totiž ďalej, že síce vec bola krajským súdom vrátená s tým, že je potrebné sa zaoberať aj otázkou naplnenia všetkých znakov skutkovej podstaty trestného činu (výškou spôsobenej škody), ale zároveň odvolací súd že svedecké výpovede bude treba vyhodnotiť v kontexte ostatných vykonaných dôkazov, najmä s poukazom na výpoveď C. F.. Prokurátor poukázal na výpoveď uvedenej svedkyne, ktorá sa jednoznačne vyjadrovala aj k finančným prostriedkom ktoré sa mali nachádzať v peňaženke, teda že tam mala tržbu vo výške 270 eur, pričom samotná peňaženka mohla mať hodnotu okolo 40 eur. Jej výpoveď je potrebné hodnotiť ako vierohodnú a to komplexne, je neprípustné považovať časť jej výpovede vo vzťahu k osobe páchatel'a za vierohodnú a inú časť nie, teda spochybňovať ju. Jej výpoveď nie je potrebné podporiť ani overiť ďalším dôkazom, nakoľko on sám je svojou silou stály, nemenný, hodnoverný a fakticky nespochybniteľný. Výška celkovo spôsobenej škody bola ustálená aj odborným vyjadrením k hodnote peňaženky.

Obžalovaný sťažnosť nepodal.

Podľa § 192 ods. 1 Trestného poriadku pri rozhodovaní o sťažnosti preskúma nadriadený orgán

- a) správnosť výrokov napadnutého uznesenia, proti ktorým sťažovateľ podal sťažnosť, a
- b) konanie predchádzajúce týmto výrokom napadnutého uznesenia.

Podľa § 194 ods. 1 písm. b) Trestného poriadku ak nezamietne nadriadený orgán sťažnosť, zruší napadnuté uznesenie, a ak je podľa povahy vecí potrebné nové rozhodnutie uloží orgánu, proti ktorého rozhodnutiu sťažnosť smeruje, aby vo veci znovu konal a rozhodol, s výnimkou rozhodovania o sťažnosti proti rozhodnutiu o väzbe podľa § 72 ods. 1 písm. a), d) a f), rozhodovania o sťažnosti proti rozhodnutiu o väzbe, ak súd prvého stupňa rozhodol o väzbe po podaní obžaloby alebo návrhu na schválenie dohody o vine a treste podľa § 76 ods. 3 alebo 4, rozhodovania o sťažnosti proti rozhodnutiu o pokračovaní v ochrannom liečení, prepustení z ochranného liečenia alebo ukončení ochranného liečenia, ak predseda senátu rozhodoval pred ukončením výkonu trestu podľa § 446a ods. 3 alebo 4 a rozhodovania o sťažnosti proti rozhodnutiu o návrhu na umiestnenie odsúdeného v detenčnom ústave podľa § 462.

Na podklade podanej sťažnosti krajský súd v zmysle § 192 ods. 1 Trestného poriadku preskúmal správnosť výrokov napadnutého uznesenia, proti ktorým sťažovateľ podal sťažnosť, ako i správnosť postupu konania predchádzajúceho vydaniu napadnutého uznesenia, a tak zistil, že sťažnosť prokurátora je dôvodná len sčasti.

V prvom rade je potrebné uviesť, že vo veci už raz rozhodol súd prvého stupňa a to rozsudkom zo dňa 7.6.2016, ktorým bol obžalovaný ml. K. H. podľa § 285 písm. c) Trestného poriadku oslobodený spod obžaloby Okresnej prokuratúry Trnava zo dňa 4.9.2014 sp.zn. 2Pv 666/13 pre skutok právne posúdený ako prečin krádeže podľa §212 ods. 1 Trestného zákona.

Podľa názoru súdu prvého stupňa nebolo bez najmenších pochybností dokázané, že stíhaný skutok spáchal skutočne obžalovaný. Jedinými priamymi dôkazmi boli výpovede svedkov L. a F.. Svedok však zmenil svoju výpoveď a označil ako páchatel'a inú osobu - H. R., tento potvrdil jeho výpoveď, popísal priebeh skutku a popísal, čo mal oblečené v ten deň. Z toho, že aj svedkyňa F. vypovedala k oblečeniu páchatel'a to isté, súd urobil záver, že pravdivá je výpoveď svedka L. urobená na hlavnom pojednávaní. Súd ďalej spochybnil zákonnosť vykonanej rekognície z prípravného konania, keď opoznávajúc osoba (svedkyňa F.) podľa názoru súdu najprv neopísala danú osobu, taktiež jej neboli predložené na znovuspoznanie osoby podobného zovňajšku. Podľa súdu prvého stupňa stojí na jednej strane výpoveď svedkyne F., ktorá opoznala páchatel'a na podklade spochybnenej rekognície, na druhej strane výpoveď obžalovaného, podporená svedkami L., R. a H.. Súd vyhodnotil situáciu ako dôkaznú núdzu a poukázal na zásadu in dubio pro reo a následne vzhľadom na oslobodzujúci výrok musel poškodeného s nárokom na náhradu škody odkázať na občianskoprávne konanie.

Proti prvému rozsudku okresného súdu podal odvolanie prokurátor a krajský súd po preskúmaní rozhodnutia k takémuto postupu okresného súdu pri ustaľovaní skutkového stavu v posudzovanej veci uviedol, že súd sa nedostatočne vysporiadal s výpoveďou svedkyne F.. Vyslovil tiež názor, že rekogníciu je potrebné považovať za zákonnú a poukázal na to, že sa okresný súd nedostatočne vysporiadal s

obsahom výpovedí svedkov L., dôveryhodnosti svedkov L. a R., nekonfrontoval tiež výpoveď svedkyne F. s výpoveďou svedka R..

Vychádzajúc z vyššie uvedených skutočností preto krajský súd v celom rozsahu akceptoval odvolanie okresného prokurátora. Konštatoval, že v novom konaní bude potrebné, aby okresný súd doplnil dokazovanie v naznačenom smere a vo veci rozhodol v súlade so zákonom, pričom je potrebné sa dôsledne riadiť zásadou požiadavky náležitého zistenia skutkového stavu veci tak, aby bez dôvodných pochybností bolo možné vo veci spravodlivo rozhodnúť. To sa v prípade potreby týka aj vysporiadania sa s otázkou naplnenia jedného zo znakov skutkovej podstaty trestného činu krádeže podľa §212 ods. 1 Trestného zákona a to dôležitého kvalifikačného znaku - spôsobenia malej škody.

Krajský súd po opätovnom rozhodnutí okresného súdu a po podaní sťažnosti zo strany prokurátora zistil, že okresný súd po vrátení veci na nové konanie, vykonal hlavné pojednávanie, vypočul svedka R., svedkyňu F., oboznámil obrazovozvukový záznam, vypočul svedka L. a vyhlásil vo veci uznesenie, ktorým postúpil predmetnú vec Okresnému úradu Trnava, Odboru všeobecnej vnútornej správy, pretože žalovaný skutok je potrebné prejednať ako priestupok.

Okresný súd dospel k záveru, že z hľadiska výsledkov vykonaného dokazovania na hlavnom pojednávaní nebola bez najmenších pochybností preukázaná výška finančnej hotovosti, ktorá sa nachádzala v odcudzenej bukse (čiernej koženej peňaženke). Pritom výška škody je podstatná pre posúdenie skutku z hľadiska trestného práva. Napriek tomu, že svedkyňa C. F. uviedla, že prepočítavala v ten deň peniaze v bukse, nevedela uviesť konkrétnu sumu, ktorá sa v nej nachádzala, pričom túto len dedukovala z údajnej „praxe“ zamestnancov v bare, že si nechávali v kase do 300,- €, resp. z toho, koľko mala drobných mincí, ktoré odcudzené neboli. Uvedené tvrdenia C. F. nebolo možné overiť (podporiť) žiadnymi inými dôkazmi.

S poukazom na vyššie uvedené skutočnosti súd dospel k záveru, že žalovaný skutok je potrebné prejednať ako priestupok, a preto vec podstúpil Okresnému úradu Trnava, Odboru všeobecnej vnútornej správy.

Krajský súd konštatuje, že so závermi okresného súdu ohľadom otázky naplnenia všetkých znakov skutkovej podstaty stíhaného trestného činu sa stotožňuje.

Podľa § 212 ods. 1 Tr. zák. kto si prisvojí cudziu vec tým, že sa jej zmocní a spôsobí tak malú škodu, potrestá sa odňatím slobody až na dva roky.

Podľa § 125 ods. 1 veta prvá Tr. zák. škodou malou sa rozumie škoda prevyšujúca sumu 266 eur.

Podľa § 2 ods. 1 Zák. č. 372/1990 Zb. o priestupkoch v znení neskorších predpisov priestupkom je zavinené konanie, ktoré porušuje alebo ohrozuje záujem spoločnosti a je za priestupok výslovne označené v tomto alebo v inom zákone, ak nejde o iný správny delikt postihuteľný podľa osobitných právnych predpisov, alebo o trestný čin.

Okresný súd skutok opísaný v obžalobnom návrhu prejednal v celej šírke v súlade s ustanovením § 278 Trestného poriadku a z vykonaných dôkazov po ich vecnom vyhodnotení dospel k správneému záveru, že nebola bez pochybností preukázaná výška finančnej hotovosti nachádzajúcej sa v odcudzenej peňaženke.

K sťažnostnej námietke prokurátora ohľadom selektovania a nekomplexného hodnotenia výpovede svedkyne F. odvolací súd len dodáva, že okresný súd (a ani súd odvolací, resp. sťažnostný) nespochybňuje výpoveď svedkyne, ale konštatuje, že z obsahu jej výpovede nevyplýva jednoznačne a bez pochybností výška odcudzenej hotovosti. Nie je možné urobiť záver, že z jej výpovede v kontexte ostatných dôkazov je táto skutočnosť jednoznačne preukázaná. Z výpovedí svedkyne F. aj svedka Z. vyplynulo len, z čoho usudzujú, že v peňaženke mohla byť predpokladaná suma okolo 300 eur. V danom prípade naozaj neexistujú žiadne ďalšie dôkazy, ktoré by ich tvrdenia podporili, teda žiadne doklady, záznamy. Svedkyňa usudzovala na uvádzanú sumu len z toho, že to bolo zvykom a doslova uvádzala, že si nechávali v kase do 300 eur, a aj v konkrétnom prípade to malo byť, resp. mohlo byť do 300 eur. Ani z výpovede svedka Z. táto skutočnosť jednoznačne nevyplýva, nakoľko aj tento vypovedal, že nedalo by sa zistiť, či v daný moment bolo v peňaženke 270 eur.

Dôvodná je však námietka prokurátora k procesnému postupu okresného súdu, ktorým vec postúpil na prejednanie priestupku.

Ako správne na to poukázal prokurátor, podľa § 20 zákona č. 372/1990 Zb. o priestupkoch účinného v čase spáchania skutku, priestupok nemožno prejednať, ak od jeho spáchania uplynuli dva roky; nemožno ho tiež prejednať, prípadne uloženú sankciu alebo jej zvyšok vykonať, ak sa na priestupok vzťahuje amnestia. Ustanovenie § 20 ods. 2 zákona č. 372/1990 Zb. o priestupkoch, ktoré znie:

„Podľa § 20 ods. 2 zákona č. 372/1990 Zb. o priestupkoch (súčasne platný a účinný stav) do plynutia lehoty podľa odseku 1 sa nezapočítava doba, počas ktorej sa pre ten istý skutok viedlo trestné stíhanie“, vstúpilo do platnosti a bolo účinné až dňa 1.2.2014, teda vzťahuje sa na priestupky spáchané po 1. februári 2014. V danom prípade (skutok spáchaný dňa 11.8.2013) sa do plynutia premlčacej lehoty započítavala doba, počas ktorej sa pre tento skutok viedlo trestné stíhanie. Správne teda konštatoval prokurátor, že vec bola postúpená v rozpore so zákonom.

Preto sťažnostný súd zrušil napadnuté uznesenie a vrátil vec prvostupňovému súdu na nové konanie a rozhodnutie. V danom prípade, ak súd dospeje k opätovnému záveru, že skutok nie je trestným činom, nemôže postúpiť vec na prejednanie priestupku, ale postupovať v zmysle § 285 Trestného poriadku.

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu nie je prípustný riadny opravný prostriedok.